

18:57 17:59

לא חתול ולא פכות, כי את קרנח' אמר ה' צבאות" (לכריה ד') - לא כוחו וצוצקת ידיו צפה לו את החתול הלה

ראש השנה

לציילוי נשמת

חללי מרמת גולן ויי"ד
יו"י זכרם ברוך

תשרי

תשפ"ה

עילוי
אושת חזשות

צירוב תפשיין, תפשיק

ישרי אדם מיצא חכמה
אדם יפיק רבנות
טעלנת

העלון לעילוי נשמת הסבא היקר אליהו שלם בן מזל ואברהם ת.נ.צ.ב.ה

"קָדוֹשׁ אַתָּה וְזוֹרֵא שְׁמֶךְ"

לכאורה ייפלא אם כן שכל כך קדוש ונורא אתה, איך שייך בכלל לבקש ממך על דברים גשמיים כמו פרנסה וכדומה, הלא דברים כאלה אין להם שייכות למלך גדול וקדוש כמורך. אך מה ביכולותינו לעשות, ואין אלו-

מבלעדייך, שאין לפנינו אחר חוץ ממך שנוכל לבקש מלפניו על הצטרכויותינו בענייני גשמיות, ממילא אין לנו ברירה אחרת וכשנצרך לנו לחם לאכול מוכרחים אנחנו לבקש ממך. [הרה"ק רבי דוד מטאלנא]

לעילוי נשמת לאה חכמון בת מרים ת.נ.צ.ב.ה

יבורק ומתברק מפי צילון כף האצביר | מדפוס יוליאוי הרפוב

לקבלת העלון - elial@eca.gov.il - או 0506255911

בשבת אתה כבן של מלך

פותר לדבר בבית הכנסת
רק עם ה' יתברך

12 שניות עם ריבוננו של עולם

פרופסורית אחת מצטיינת בתחום הנורולוגיה, נשאה נאום ארוך, שבו פירטה את תוצאות המחקר רב השנים שערכה בסוגיה זו. היא אמרה שלאחר כל המחקרים, היא הגיעה למסקנה, שההתעלפויות נגרמות כתוצאה מן המעבר החד שבין שכיבה לעמידה. היא אמרה, שלוקח לדם 12 שניות, להגיע מן הרגליים אל המוח.

כאשר מתבצעת קימה מהירה, הדם "נזרק" למוח במהירות רבה מידי, והוא מגיב בתגובת שרשרת שגורמת להתעלפות.

היא הציעה לכל אדם, גם אם אינו נוטה להתעלף, שלאחר קומו משנתו ישב על המיטה, יספור לאט עד 12 ורק אז יקום. הנאום זכה למחיאות כפיים ולתגובות נלהבות. ואז קם פרופסור יהודי, שומר מצוות, וביקש את רשות הדיבור.

וכך אמר: אצלנו היהודים, לא קמים מן המיטה בפעם אחת. יש לנו מנהג עתיק, בן אלפי שנים, לומר תפילת הודיה מיוחדת לבורא עולם, על שזכינו להתעורר בבוקר בריאים ושלמים.

התפילה הזאת נאמרת במיטה, בישיבה, מיד כשמתעוררים. יש בה 12 מילים, ואורך לומר אותה, לאט ובכוונה, שתיים עשרה שניות... בדיוק שתיים עשרה שניות. וכאן הוא קרא לאט ובהטעמה את "מודה אני", ואף תרגם, כדי שכולם יבינו. שוב רעש האולם ממחיאות כפיים סוערות. אך הפעם נועדו מחיאות הכפיים ל..ריבוננו של עולם.

- 1 מדה
- 2 אני
- 3 לפניך
- 4 מלך
- 5 חי
- 6 וקים
- 7 שהחזרת
- 8 בי
- 9 נשמתי
- 10 בחמלה
- 11 רבה
- 12 אמונתך

הרב ניסים פרץ זצ"ל

מספרים שיש מן חיה קטנה בנהרות. היא יכולה גם לצאת החוצה וגם לחיות במים. היא נמצאת בתוך הנהר ואין לה אוכל, מה היא עושה? יוצאת החוצה, תופסת עץ, יש לה שיניים מיוחדות, מכרסמת אותו, לוקחת את זה בתוך הפה, באה לתוך המים וזורקת את זה, ואז הדגים רואים והם באים, והיא אוכלת אותם. כי הדגים הם נמצאים במקום רחוק, ושם רחוק היא לא יכולה ללכת, אז היא עושה את זה ואז הדגים באים, והיא אוכלת אותם, היא דגה אותם. הקב"ה ישתבח שמו זן מקרני ראמים ועד קיני ביצים. הדייגים אומרים, זה אוכל לנו את כל הדגים, איך נתפוס אותו? כמה יבנה ויהיה חייב? הם עשו עליו מחקר לראות מה קורה איתו, ראו שהוא תמיד הולך בדרך ישרה, באותו הדרך שהוא הלך עד העץ הוא באותה הדרך הוא חוזר, אמרו מה הבעיה, אנחנו נשים לו מלכודת, כשהוא יחזור אז נתפוס אותו והוא לא יחזור לנהר ויהיה לנו דגים. והנה הלך, כשהוא חוזר, הוא רואה מלכודת, הוא חכם, יש לו עיניים, רואה מלכודת. אבל מה, הוא הולך עכשיו לכיוון המלכודת, והוא צועק, הוא יודע שעוד מעט הוא נלכד. והוא צועק, צועק. מה אתה צועק? תשנה את הדרך. לא, הוא לא מסוגל. הוא הולך באותה הדרך, הוא לא מסוגל לשנות. מה אתה צועק? תעשה תשובה!!! מה אתה בהמה? חיה? אתה בן אדם!! יש לך בחירה!! "אתם ניצבים", אתה רואה לפניך את הדין, אתה יודע מה יהיה ביום הדין?! – מי יחיה, מי ימות, מי יהיה עני, מי יהיה עשיר, תשנה!!! מה אתה הולך ישר לתוך המלכודת? זה מה שצריך – "ושבת עד ה' אלוך". חייב האדם, מאימת הדין, לעשות שינוי דרך. זו התשובה הנדרשת מהאדם, וכשאנחנו נשוב אל השם, העיקר שבעיקרים שנחשוב, שכמו שאדם מניח תפילין, גורם שהקב"ה מניח תפילין כשאנחנו עושים תשובה, העיקר מה שאתה גורם – שהשם יעשה תשובה, אנחנו נחזור אליו והוא יחזור אלינו. ישיב לנו את שבותינו, ישיב לנו את בית המקדש, ישיב לנו את המשיח, ישוב אלינו. ואז הכול יהיה מסודר, הכול יסתדר. תחשוב אם אני אחזור – השם יחזור אלי", אני לדודי דודי לי. "והשם יתברך יעזרנו על דבר כבוד שמו.

רבי יהודה עייאש - נפטר בשנת תק"כ
 - הגה"ק רבי יהודה ב"ר יצחק עייאש
 מאלג'יר. - בעל 'בית יהודה'.
 מהרבנים המפרסמים ביותר בעיר
 אלג'יר. שמש פראש בית הדין וחבר
 פסקים רבים, כן התפתב עם רבנים
 ממרוקו, מאיטליה וממצרים. בשנת
 תקט"ז עזב את אלג'יר על מנת
 לעלות לארץ ישראל ובדרכו שהה
 בליוורנו שבאיטליה ושם הדפיס את
 חיבוריו, בסוף ימיו התיישב בירושלים
 ונפטר שם.

כל אדם המענג את השבת, יינתנו לו כל משאלות ליבו."

חזיון לאליה

מחזיקי התורה - מעשה נפלא - למדנו, כי מי שאינו יכול לעסוק כראוי בתורה, יש לו תקנה גדולה, בכך שיסייע ללומדי תורה אחרים לעסוק בתורה. ובעניין דומה, הוכרז פעם, לגבי מצות כתיבת ספר תורה, את דברי רבינו הרא"ש, ונחזור עליהם שוב לשלימות העניין: **דברי הרא"ש כתב רבינו הרא"ש, שטעם מצות התורה שכל אחד יכתוב לעצמו ספר תורה, אינה אלא בכדי שכל אחד יוכל ללמוד מספר התורה שלו, כמו שנאמר, "ולמדה את בני ישראל שימה בפיהם", לכן בזמן הזה שאין אנו רגילים ללמוד מתוך ספר תורה, מצוה גם לקנות תלמוד ופוסקים כדי ללמוד בהם. ואמנם, הלכה למעשה, עדיין יש חיוב למי שיכול, להשיג לעצמו ספר תורה, ועל כל פנים, כפי שפסק מרן זצ"ל, אפשר לצאת ידי חובת המצווה גם בשותפות, שלכל אדם יהיה חלק בספר תורה. אך על כל פנים מצוה גדולה יש למי שמזכה את הרבים בספרי קודש, במקומות שלומדים בהם. **החזקת התורה** ומן האמור אנו למדים באופן כללי, כי יש מצוה גדולה למי שיכול, להחזיק בידם של לומדי התורה, ובפרט מי שאינו לומד תורה מספיק בעצמו, שאז חובה עליו לעמוד לימין לומדי התורה. ובכלל המצווה, גם לתרום ספרי קודש לשיבות קדושות ולמקומות שילמדו בהם. **הנפטר שלמד רשב"א** והנה לפני מספר שנים, נסע הגאון רבי דב לנדו שליט"א לארצות הגולה, כדי להשפיע על נדיבי עם שיבאו לעזרת ה', לעמוד לימין לומדי התורה. לפני צאתו, נכנס לביתו של הגאון רבי גרשון אדלשטיין זצ"ל, כדי לבקש את ברכתו לקראת הנסיעה. כשהחלו לשוחח, אמר הגאון רבי גרשון זצ"ל, כי מי שמחזיק ומשפיע על אחרים שילמדו תורה, נחשב לו הדבר כאילו הוא לומד בעצמו. ואז סיפר הגאון, מעשה ששמע בעצמו מפי רבי חיים ברמן, ששמע מפי רבי בן ציון במברגר זצ"ל, שהיה המשגיח בשיבת פוניבז' בבני ברק. וכך היה המעשה: יהודי אחד מהעיר פתח תקוה, נפטר לבית עולמו. ולפני פטירתו, ציווה שישתמשו בכספים מסוימים שלו, להחזיקת התורה. בקשו מרבי בן ציון במברגר שיטפל בעצמו בכספים שהותיר המנוח. רבי בן ציון קנה בכספים ספרים עבור הישיבה, וביניהם היה גם ספר "חידושי הרשב"א", ובאותו הזמן למדו בישיבה מסכת גיטין. באחד הלילות, הופיע הנפטר בחלומו של רבי בן ציון, ואמר לו בעל פה דיבורים שלמים בחידושי הרשב"א על מסכת גיטין! אותו נפטר, לא למד בחייו חידושי הרשב"א, וגם רבי בן ציון לא זכר בעצמו את לשון הרשב"א, אבל מכיון שמכוח הנפטר למדו רשב"א, הוא זכה ללמוד חידושי הרשב"א בישיבה של מעלה! סיים הגאון זצ"ל והוסיף, כי מי שמזכה את הרבים בלימוד התורה, התורה עצמה נכנסת לנשמתו ומקדשת אותו, מעלה אותו ממדרגה למדרגה. והוסיף עוד סיפור בעניין זה: **האב שבה ללמוד עם בנו****

היה אדם אחד, שלא היה מלומדי התורה, והוא נפטר, והותיר אחריו אלמנה עם שני ילדים. היא עלתה לארץ ישראל, וכאן הכניסה את בנה ל"תלמוד תורה". באחד הימים, אמר הילד בעצב לאמו, שמאחר ובהיותו בחוץ לארץ לא למד גמרא, הוא מתקשה מאד בגמרא, ומחר עתיד להתקיים מבחן בגמרא, ולכן הוא אינו מוכן ללכת ללימודים, שהרי בוודאי יכשל. והלך לישון בצער גדול. בבוקר, הקיץ הילד ואמר לאמו, אמא! אני מוכן למבחן! אבא בא אלי בחלום ולימד אותי את כל הגמרא! וכך היה, הלך הילד והצליח במבחן למעלה מן המשוער! האב, כך אמר רבי גרשון, לא למד גמרא בחייו, אבל כשהבן מתאמץ ולומד, גם את האב מלמדים בשמים, ולכן הייתה לו זכות לבוא וללמוד עם בנו! (מתוך העלון "דרכי החזקון"). מעשים אלה, יקרים הם, ובימים אלה, שכבודם של לומדי התורה מושפל עד עפר, עלינו לזכור מהו ערכה של התורה הקדושה, שאין למעלה מוכות לימוד התורה, ואין זכות בעולם שיכולה לעמוד ולהגן על ישראל בעולם הזה ולחיי העולם הבא, כמו לימוד התורה הקדושה, כי היא חיינו ואורך ימינו!

אישה באה אליי מספר הרב לאחר שראתה נס גלוי, היא ניצלה ממוות " מאז ", היא אמרה לי, " אני מדליקה נרות כל שבת, ורק אחר כך נוסעת לחמותי "...מה שווה הדלקת נרות כזאת, עם חילול שבת יחד איתה?! [כמובן הרב כותב את זה מצד הכאב שלו על השבת]

כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם

הרבי מלובביץ

רבי מנחם מנדל שניאורסון

ראש השנה - תקיעת שופר בראש-השנה היא מצוות-עשה מדאורייתא, ככתוב "יום תרועה יהיה לכם". זו מצוות היום, ועל-ידיה אנו מכתירים את הקב"ה למלך. אולם כאשר ראש-השנה חל בשבת, דחו חז"ל את המצווה הגדולה הזאת, והורו שלא לתקוע בשבת. חז"ל חששו שלא תמיד יזכרו להביא את השופר לבית-הכנסת קודם השבת, ואז יהיו מי שישכחו ויטלטלוהו ברשות הרבים, ובכך יחללו שבת. לכן ביטלו את תקיעת השופר בשבת ראש-השנה. במאמרי חסידות רבים נדונה השאלה איך ייתכן לבטל מצווה מדאורייתא בגלל חשש כזה. כיצד ביטלו אפוא חז"ל את המצווה הגדולה של תקיעת השופר בשבת ראש-השנה? תורת החסידות מסבירה שכאשר ראש-השנה חל בשבת אין כל-כך צורך לתקוע בשופר, כי השבת מחוללת את הפעולה שהשופר עושה. אך עצם השאלה אינה מובנת. הקב"ה קבע כי "יש כוח ביד חכמים לעקור דבר מן התורה". אם חז"ל חוששים שבגלל קיום מצווה ייגרם מכשול חמור או יהיו מי שיעברו איסור תורה, ניתן להם הכוח לבטל את המצווה. מהי אפוא השאלה איך ייתכן לבטל מצווה מדאורייתא? עלינו לומר שהתמיהה אינה על סמכותם של חז"ל לבטל מצווה, אלא על עצם העובדה שנוצרת מציאות-מחייבת אותם לבטל מצוות-עשה העולם נברא על-ידי הקב"ה בשביל ישראל ובשביל התורה, כדי שיהודים יעסקו בו בתורה ובמצוות. הבריאה גם איננה אירוע חד-פעמי שקרה לפני אלפי שנים, אלא הקב"ה בורא ומקיים את הבריאה בכל רגע ורגע מחדש, בבחינת "המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית". על יסוד זה מתעוררת השאלה הגדולה: אם העולם כולו נברא בשביל התורה, איך ייתכן שמציאות העולם מפריעה לקיום התורה והמצוות, עד שבגלל זה חז"ל מגיעים למסקנה שיש לבטל מצווה מדאורייתא?! האם ייתכן שהקב"ה ברא עולם שאינו מאפשר לקיים את מצוות תקיעת שופר בראש-השנה שחל בשבת?! על-כן בהכרח לומר שבראש-השנה שחל בשבת אין זקוקים לתקיעת שופר. אין כאן עניין של ביטול מצווה, לא חסר דבר בהכרת המלך, ואיננו מאבדים חלילה את פעולותיה המופלאות של תקיעת השופר. כל העניינים המתחוללים על-ידי תקיעת השופר מתחוללים על-ידי עצם העובדה שזה יום השבת. לכן כשראו חז"ל שעל-ידי השופר עלול להיגרם מכשול, ביטלו את התקיעה, שממילא אינה חיונית כל-כך בשבת. זו המעלה המיוחדת של ראש-השנה שחל בשבת. מה שעם-ישראל מחולל בשנה רגילה על-ידי השופר, המעורר אצל הקב"ה את התענוג והרצון למלוך מחדש על העולם, פועלת השבת עצמה, שכולה עונג, ככתוב "וקראת לשבת עונג". לכן לא נדרש לתקוע בשופר בראש-השנה שחל בשבת. (ליקוטי שיחות)

מחזמנים לשיעור תורה מרתק קבוע כל שני ורביעי החל משעה 17:30 עם הרב יהודה בר שלום שליט"א

בית כנסת **אור החיים** על שם רבי חיים בן עטר זצוק"ל הפלמ"ח 16 בת-ים

הדפסת, הפצת, זכית בזיכוי הרבים

שיית בשדה סיפור לשבת

מנהג הכפרות,

לבית המרוח של המוזג הכפרי היהודי, נכנס אורח יהודי בלבוש חסידי. מראהו

שונה לחלוטין מייתר האורחים המבקרים במקום זה, ונוכחותו במקום לא התאימה לנוף הסובב אותו. מה רצונך? שאל בעל הבית את חסיד שנכנס אל בית המזיגה שלו והתיישב אל השולחן. מה לו לחסיד כמותו במקום זה, אפוף עשן מקטרות וספוג ריח חריף של י"ש משכרותם של איכרים ושיכורים, על הרצפה שכובים איכרים שתויים, ושברי בקבוקי י"ש. מה זה לחסיד- ועוד בליל ערב יום-הכיפורים "??רצוני ללון כאן הלילה", השיב החסיד בפשיטות. "דווקא כאן?!" תמה המוזג. "הלא תוכל למצוא לך מקום נוח יותר, נעים יותר ובאווירה התואמת את זהותך?", לא הבין המוזג את בקשתו של החסיד. אך החסיד לא ויתר. דווקא כאן הוא מבקש לעשות את הלילה. אין לו צורך בחדר מיוחד; כך הוא הסביר. אפילו אין הוא זקוק למיטה. הוא פשוט מבקש לשבת בחדר עד אור הבוקר ולהמשיך בדרכו. המוזג בראותו את עקשנותו של אורחו, לא סירב לו ונתן לו את הרשות להישאר ללון במקום. הייתה לו, לחסיד, סיבה טובה דיה בכדי להישאר שם. הוא היה אחד מחסידיו של הצדיק רבי אלימלך מליז'נסק. זה מכבר ניצתה בו תשוקה לראות את רבו באשמורת הבוקר של ערב יום-הכיפורים, בשעה שהוא עורך את מנהג הכפרות. ביום האתמול הגיע אל הצדיק, וביקשו להניח לו להביט ב'כפרות' שלו. מה יש כאן לראות?!, שאל הרבי בתמיהה. אני רוצה לראות איך עורך הרבי את הכפרות", השיב החסיד. ואיך אתה עורך את הכפרות?!, שאלו הרבי. החסיד נבוך. "אני?!", גמגם, "אני קם באשמורת הבוקר, נוטל תרנגול לבן, וקורא את סדר הכפרות' מתוך הסידור: זה חליפתי, זה תמורת זה כפרתי". "כך גם אני עושה", נענה הרבי, "ואין בסדר הכפרות שלי משהו מיוחד שצריך להביט בו". אולם אם רצונך לראות סדר כפרות מיוחד, שתוכל ללמוד ממנו, סע לכפר פלוני והיכנס לביתו של היהודי בעל בית המזיגה. אצלו תראה 'כפרות' מיוחד במינו, כפרות מסוג אחר... "החסיד לא התמהמה. חיש מהר רתם את סוסיו ובשעת ערב מאוחרת הגיע ליעדו. הוא ציפה לפגוש יהודי צדיק, בעל נפש נעלה - והתאכזב. לנגד עיניו התגלה בעל-הבית שהיה יהודי כפרי פשוט בתכלית. ובכל זאת, הרבי אמר ונתן את עצתו. הוא החליט להישאר במקום ולראות. לעקוב אחר המוזג היהודי, אולי בסדר הכפרות שלו יש משהו מיוחד יותר. יושב הוא בחדר, מצטנף בפינתו, משים עצמו כישן, אך עיניו עוקבות אחר הנעשה, ואוזניו כאפרכסת לכל הנשמע. שעת חצות. המוזג היהודי מתחיל לשלה את לקוחותיו. את חלקם הצליח לסלק בעדינות, אך את אלה השתויים לשכרה אשר אינם מבחינים בין ימינם לשמאלם, נאלץ לגרור החוצה בכוח, תוך גערות רמות. והחסיד יושב ומביט, ואינו מבין מה הוא עושה כאן. הבית התרוקן מיושביו. החלונות הפתוחים הפיגו את הריחות העזים והשיבו רוח לילה קרירה. האווירה בחדר השתנתה וקיבלה מראה אנושי. המוזג היגע התיישב אל השולחן, וכשהוא בטוח כי הכל נמים את שנתם ואין איש מביט על מעשיו, ממלמל לעצמו: "ערב יום הכיפורים היום. צריך לעשות 'כפרות'. הן יהודים אנחנו". הביאי נא את פנקסי אשר על הארון", קרא לעבר אשתו. זו מיהרה להגיש לו פנקס קטן ובו רשימות צפופות בכתב-יד. הכפרי נוטל את הפנקס לידו, מעלעל בו ומתחיל לקרוא בינו לבין בוראו. שורה אחר שורה. והנה, החסיד שומע כי המוזג מקריא את כל חטאיו אשר חטא במשך השנה כולה. בפנקס נרשמו כל עבירותיו, יום יום, רישום מדוקדק. בעל הבית קורא והדמעות ניגרות מעיניו, שוטפות את פניו וקולו נשנק. הוא ממשיך ומונה את חטאיו, מתוודה עליהן ומתחרט בלב שלם, בזה אחר זה. כך עד העמוד האחרון של הפנקס. בכי קורע לב התפרץ מליבו. הוא נאנח מרה וקרא בקול שבור וכאוב: "ריבוננו-של-עולם! ראה נא, כל זאת עוללתי בשנה החולפת. הן תזכור כיצד חזרתי בתשובה בשנה שעברה. הבטחתי כי לא אוסיף לחטוא. והנה, רואה אתה, לא קיימתי. חטאתי והוספתי לחטוא. ועתה מה יהיה עלי. "?הוא ממרר בבכי ואינו יכול להירגע. ניכר עליו שצערו אמיתי וכנה הוא. החסיד יושב לו מכורבל בפינתו ומאזין לכל מילה. רטט של התרגשות עובר בו למראה היהודי שמתייסר מחטאיו, מתוודה ומתחרט באמת מעומק הלב. כשהתאושש קימעא ביקש מאישתו שתגיש לו פנקס נוסף. גם בו עילעל משהו, והחל לקרוא בו. בחלל החדר נשמעו כל צרותיו וייסוריו של הכפרי במשך השנה כולה. כל אחת נכתבה על ידו בפנקס ביום שאירעה. על חולי קשה שפקד את בני ביתו. פעם התנפלה עליו חבורת גויים וכיבדה אותו במכות רצח. ועל צרות שעוללו לו שיכורים בבית המרוח, על הפסד כספי ועוד ועוד... כך ממשיך היהודי וקורא בזו אחר זו את כל תלואותיו שמצאוהו השנה. והרשימה מתארכת. אוי, ריבוננו-של-עולם! ", פונה הוא שוב אל הקדוש ברוך הוא בתחינתו. הלא ביקשתי ממך בשנה שעברה שתיתן לי שנה טובה ומתוקה. התפללתי שתעניק לי שנת ברכה, הצלחה וחיים טובים בלי צרות וייסורים. בכל ליבי בטחתי בך. האמנתי שאכן כך יהיה. "ומה היה? ", הוא ממשיך. "ראה נא כמה צרות הבאת עלי במשך השנה. רבות כל כך סבלתי והתייסרתי. אך תמיד בך האמנתי". "אלא מה, ריבוננו של עולם, היום, ערב יום-הכיפורים. ביום זה חייבים להתרצות ולמחול זה לזה. על כן, הבה נתפייס, הבה ונתפייס ונעשה סולחה נמחל ונסלח אחד לשני, הבה נשתוו בינינו ונמחל זה לזה בלב שלם. ריבוננו של עולם, אתה תמחל ליעל כל הטרי עוונותי ופשעי שחטאתי נגדך בשנה החולפת כך אני לא חייב לך על חטאי שחטאתי, ותמחל לי מחילה גמורה עליהם. ואני, ריבוננו של עולם, אני אמחל ואסלח לך על כל ייסורי וצרותי. כך אתה - לא חייב לי מאום על הצרות שפקדוני אשתקד. שנינו פותחים מהיום דף חדש נקי לגמרי ללא רבב... "החסיד, מפינתו, מתחיל רק עכשיו להבין על מה ולמה נשלה לכאן. הנה הוא רואה כיצד נוטל המוזג היהודי, שעניו נפוחות מבכי, את שני פנקסיו, פנקס אחד של החטאים ופנקס שני של הצרות וייסורים. כורכם זה בזה, ומסובבם מעל לראשו כשפיו אומר את מילות הכפרות: "עתה, אחרי שסלחנו זה לזה ונתרצינו, נעשה את מנהג הכפרות: 'זה חליפתי, זה תמורת, זה כפרתי'..." 'בשביל החסיד היה זה שיעור מוסר חי ממש, מנהג כפרות מיוחד במינו מעין זה, לא ראה הוא מימיו.

שוטר תנועה עצר טיפס לבדיקה שגרתית ומבקש רישיונות וביטוח. הוא מסתכל ורואה שהכול תקין, אבל אז הוא רואה שהטיפס לא חוגר חגורת בטיחות. הוא שואל אותו "למה אתה נוסע בלי חגורה?" עונה לו הטיפס: "מה אתה רוצה? המכנס יושב עלי טוב!"

סימני ראש השנה

הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

דמעות בתפילה

לקראת סיום סדר הסליחות, נהגו הספרדים לומר פיוט "אליך ה' נשאתי עיני", ובפיוט זה אנו אומרים "העבר חטאתי אלוקי ישראל, וגם את דמעותי שימה בנאדך". כלומר, מבקשים אנו מה' יתברך, שישמור את דמעותינו ושיהיו נראות לפניו, כדי לקבל את תשובתו ואת תפילותינו. גם מי שלא בוכה בשעת אמירת הסליחות, ראוי להזכיר פיוטי סליחות שמזכר בהם ענין הבכי והדמעות. ויכוין על הדמעות שמוריד בשעה שבאמת מוריד דמעות. וכמובן שתפילה בדמעה לא שבה ריקם, וחשוב מאד בפרט בתפילות הימים הנוראים, שיתפלל אדם מתוך בכיה, באהבת ה' וצער על שנתרחקו מאתו בעוונותינו.

לא לקרוא בשעת תפילה וקריאת התורה

הרב ראובן אסף א"ש

פתח להיכל הפרנסה

השמש נוטה מערבה, והיום הקדוש, ראש השנה, נכנס במלא תקפו ותפארתו. מביתו שברחוב יחזקאל צועד הרב אלבו אל היכל הישיבה הקדושה, כדי להתפלל את תפילות היום הקדוש. "ברכו את ה' המבורך" הוא מרעים בקולו חוצב הלהבות, כשהמוני המתפללים מרעידים בקולם את קירות הבניין. התפילה האדירה מסתיימת, ולאחריה מוכרים הגבאים את "פתיחת ההיכל של הפרנסה", הידועה בסגולותיה הרבות. הרב ביטון מספר על אחד מבוגרי הישיבה שנהג לצעוד מביתו שבמערב ירושלים מדי שנה לישיבה בימים הנוראים, רק כדי לקנות את פתיחת ההיכל הזו. ואכן, המאמץ נשא פרי, והוא הפך ברבות השנים לעשיר גדול.

לאחר תפילת "עלינו לשבח" הנאמרת בצוותא על ידי כל המתפללים במנגינה החגיגית השמורה לימים הנוראים צועדים כולם בסך אל עבר כותל המזרח, לברך ולהתברך לשנה טובה ומתוקה מפיו של ראש הישיבה, המברך את כולם במאור פניו המיוחד, שובה הלבבות. ראש הישיבה הנערץ, שהפך יהודים רבים כל כך לאברכים יקרים ובני תורה ידוע בברכותיו שעושות פרי.

לשון הטוב הלכות - החפץ חיים

ציורים, סעיף י'

ולפעמים יציור שמותר לגלות. אם יודע שלמשדכת יש מחלה פנימית אשר אינה גלויה לכול, והחתן אינו יודע מזה. אך צריך להיזהר שישלמו כל הפרטים. ואם לא ידע את הדבר מעצמו רק שמע מאחרים, אין לו לגלות אלא רק במקרה שידע שהחתן לא יעשה דין לעצמו, אלא יחוש ויחקור היטב.

כוכבי הבוקר עדיין לא פינו את מקומם למשמר החמה הנכנס, כאשר נראה ראש הישיבה עטור בטליתו וממהר לתפילת שחרית הנאמרת בוותיקין, כמנהג בני עדות המזרח המקפידים שלא לישון כלל במשך שני ימי ראש השנה. לפני התיבה עוברים החזנים הרב יהודה יאיר, מרבני בית הכנסת מוסיף, הרב אריה לב טוב, המנהל את אמירת הסליחות בכל ארבעים ימי הרצון, והרב שמואל ריאחי, המשמש גם בעל תוקע. בשנים עברו היה ראש הישיבה בעצמו משמש בעל תוקע, אך לאחר שספסלי בית המדרש נתרבו והאולם הגדול דורש קול גבוה יותר הוא מעדיף שהרב ריאחי בקולו הגבוה ובדייקנותו המופלאה יוציא את הרבים די חובתם". לפני התקיעות עולה ראש הישיבה אל הבמה, וכשהוא מעוטף בטלית הוא נושא את דרשתו המיוחדת, הנמשכת ארבעים דקות. כל מי ששמע אי פעם את דבריו חוצבי הלהבות לא יכול היה שלא להתפעם ממתנת האלוקים הטמונה בכישרונו הרטורי המיוחד וביכולת השפעתו המופלאה, אך דרשת ראש השנה היא משהו אחר, משובח ומעולה הרבה יותר. כפרפרים הנצמדים אל האור סובבים השומעים את ראש הישיבה באוזניים כרויות.

